

Panna Mária náš vzor...

Stále čosi hľadáme a stále sme nespokojní. Raz nevieme prijať ťažkosti a nepohodu života, inokedy by sme chceli viac príjemnosti a potešenia. Naše túžby a predstavy po dokonalosti a šťastí sa bijú s tým, čo nám prináša každodenný život. Sme ľudia, ktorí nevedia prijať a zmieriť sa s tým, že na zemi raj nie je a nemôže byť. Keď sa nám zas vstup do raja z tohto sveta ponúka, nechceme z neho odísť, lebo sa nám zdá, že tu je najlepšie. Najťažšie pre nás je prijať život taký, aký je. Neznamená to, že človek by nemal pracovať a namáhať sa, aby nám tu bolo lepšie a príjemnejšie, ale skôr ide o to, aby sme vedeli byť pokojní a trpezliví s tým akí ešte slabí sme a v akom zatiaľ nedokonalom svete žijeme. Raz musíme opravovať domy, inokedy ľudské vzťahy... Budovať a znovu stavať. Tešiť sa a potom znovu hľadať potešenie. Ako sa zachovať, ako žiť a pritom nestratiť pokoj a duchovnú rovnováhu to je umenie svätých duší. Máme mesiac máj. Voláme ho mariánskym mesiacom. Všímame si zvlášť a uctieваме Pannu Máriu, našu Nebeskú matku.

Ona je tá Bohom vyvolená, milovaná, ale neušetrená od bolestí, námah i starostí, ktoré život na svete prináša. Všimnime si tento jej životný obraz i to, ako sa ona zachovala. Vidíme ju v tej najbolestnejšej chvíli ľudskej nedokonalosti a zloby sveta. Stojí pod krížom a hľadá na utrpenie, ktorému sa iné nevyrovná. Bolo to najťažšie pre matku, čo mohlo byť. Pozerať na utrpenie svojho syna a nemôcť ho pritom nejako zmierniť. Tam pod krížom sa doslovne splnilo proroctvo staručkého Simeona: „A tvoju vlastnú dušu prenikne meč!“ Máriu, obdarenú milosťou a požehnanú medzi ženami, vidíme sklonenú stáť pod krížom, aby nám všetkým týmto bolestným okamihom povedala, že byť matkou tohto veľkého Syna neznamená len slávu a radosť, ale aj nevýslovné utrpenie.

Mária pod krížom je symbolom trpiacej lásky a ako taká bola stále vďačnou témou pre výtvarníkov. Maliari i sochári sa pretekali vo vyjadrovaní jej nevýslovnej bolesti. Zaujímavé je, že ju nepočujeme pod krížom hlasne nariekať. Myslíme si, že ona prežila s Ježišom ťažké ovzdušie Getsemanskej záhrady a povedala Bohu svojou vierou: „Nie moja, ale tvoje vôľa nech sa stane.“ Teraz je tu pod krížom, a vidíme ju i v celom svojom živote ako trpiacu ženu, ale pritom pokojnú, vyrovnanú, plná viery i nádeje. Nezúfa, nebedáka, nešomre a nehnevá sa... Pokoj, ten Boží, nie ľudský preniká jej dušu. Ešte vtedy dávno v Nazarete pred príchodom Syna na svet ju anjel nazval požehnanou medzi ženami, plnou milosti a Božej priazne a hľa, hneď s príchodom Syna prichádzajú i ťažkosti. Dôvera jej milovaného snúbenca, riskuje, že bude zmarená. Pochopí to, že je matkou Božou? Prijme ju s dieťaťom, ktoré nie je jeho? Komu sa môže zveriť s touto svojou radosťou? Kto ju pochopí? Anjel spomenul príbuznú Alžbetu. Ona tiež bola vo zvláštnej situácii. Tajomné Božie pôsobenie v ich životoch ich spojilo. Porozumeli si a veľmi. Keď sa však vrátila domov, zvesť o počatí dieťaťa otriasla dušou jej spravodlivého a zbožného snúbenca. Chcel ju potajomky prepustiť a navždy ujsť z Nazareta. Ale i tu Boh tajomne pôsobil. Čo sa nedalo dosiahnuť po ľudsky zariadil Boh svojou mocou a múdrosťou.

Jej skryté slzy nesmel nik vidieť. Cvičila sa v trpiacej láske, ktorá sa u nej nedala oddeliť od silnej a presvedčivej viery. I narodenie Syna sprevádzalo utrpenie nepohostinnosti a neprijatia. Ale i tu Boh posielal anjelov so spevmi a volá pastierov i kráľov, aby ukázal, že tu ide o Božiu vec a zároveň napĺňa srdce matky dôverou a istotou o svojej neustálej priazni voči nej, ktorá je mu celkom oddaná. Útek do Egypta a život v cudzine. Neustále cesty a potom návrat medzi tých, ktorí ťažko chápu Božie veci. Dolieha na ňu starosť o domácnosť i prekonávanie nedôvery a nepochopenia...

Ale i teraz Boží pokoj prenikal jej dušu. Jej vyrovnanosť a istota pramenili z dôvery voči Tomu, ktorý dáva človeku úlohy, a dopúšťa i kríže, ale nikdy neopúšťa. Práve v tých najťažších chvíľach sa môže presvedčiť o jeho pôsobení.

Kde nájsť tajomstvo pokoja a vyrovnanosti? V dôvere a odovzdanosti Bohu. Vo viere, že za všetkým je Božia tajomná ruka a nekonečná múdrosť. V istote, že najlepšie je robiť to, čo práve chce odo mňa Boh. Robiť to i napriek ťažkostiam, nepochopeniam a bolesti, vo viere, že Boh ukáže svoju moc a to ťažké a bolestné sa premení na radosť a požehnané šťastie. Všeličo chcú ľudia dosiahnuť a všeličoho sa chcú zbaviť. Ale ako vedia, čo je pre nich a pre ostatných to najlepšie? Ak sa necháme viesť Bohom, jeho vôľou a múdrosťou všetko nám bude slúžiť na dobré... Budeme pokojne pracovať, tešiť sa z úspechov, z chvíľ radosti a šťastia a pri ťažkostiach sa nenecháme znechutiť, odradiť, ani znepokojiť vo vedomí, že Boh je tu s nami a to najlepšie je ešte stále pred nami.

*Nech novým Jeruzalemom
znie pieseň nová a nech v ňom
tešia sa plní radosti
na veľkonočnej slávnosti.*

*Veď víťazný lev, Kristus, vstal,
reľazou draka pripútal
a víťazný hlas zavrelí
ožiť tým, ktorí zomreli.*

*Hrob poslúchne a odistí
závory svojej koristi
a po zajatí očistnom
húfy sa hrnú za Kristom.*

*Hľa, triumfálne kráča on,
sláva ho venčí napokon:
nebo a zemskú otčinu
zjednotil v obec jedínú.*

*V pokore česť mu vzdávajme,
my, bojovníci, vzývajme
Kráľa, čo v sláve žiarí nám,
aby nás viedol k výšinám.*

*Ježišu, ty bud' naveky
nám veľkonočnou radosťou,
pridruž nás k svojmu víťazstvu
znovuzrodených milosťou.*

*Tebe bud' sláva, Ježišu,
ktorý si slávne z mŕtvych vstal;
Otcovi, Duchu Svätému
nech večne zuní pieseň chvál.
Amen.*

Nechajme diery v ohradách

Bol jeden pastier, ktorý mal svoje stádo a mal ho veľmi rád. Staral sa o svoje ovečky, ako len najlepšie vedel. V noci ich zatváral do košiara, aby ich ochránil pred vlkami. Raz sa však stalo nešťastie. V ohrade bola diera a v istú noc sa ňou jedna ovečka zatúlala. Začal ju naháňať vlk. Našťastie aj pastier si všimol, že ovečka chýba, a tak sa ju pustil hľadať. Prišiel včas, aby vlka zahnal palicou a ovečku na pleciah priniesol späť medzi ostatné. A hoci všetci pastiera nabádali, aby zaplátal diery v ohrade, on nechcel.

Možno by sme aj my boli medzi tými, ktorí to pastierovi odporúčali, ale skúsme sa zamyslieť, či predsa len nemal pravdu. Pokiaľ by išlo o nerozumné zvieratá, tak, samozrejme, diery v plote mal zaplátať.

Ak je to však podobenstvo a ovečky sú ľudia so

slobodnou vôľou, potom treba uvažovať inak. Mohli by sme povedať, že ohrada je

symbolom autority. Kým sú deti malé, treba ich chrániť a zabrániť im, aby sa dostali do nejakej nebezpečnej situácie, pretože — ako pripomína sv. Augustín — ani poznanie dobra im natoľko neosoží, ako nepoznanie zla. Detská duša je ako špongia a všetko okolo seba nasáva, a ak nasaje zlo, iba veľmi ťažko ju možno vyčistiť. Avšak deti postupne rastú a s ich rastom sa má diera v plote zväčšovať. Autority má ubúdať a diera sa má postupne zväčšovať, aby nezostali pri našom Pánovi preto, lebo nemali kadiaľ ujsť, ale preto, lebo pri ňom zostať chceli. Človek vždy uteká odtiaľ, kde sa necíti slobodne, a ak by sme aj diery zapláťali a autoritatívne ho kdesi držali, nakoniec preskočí plot a ujde tak či tak. Podobenstvo o synovi, ktorý prišiel za svojim otcom a vypýtal si čiastku majetku, ktorá mu patrí, nám hovorí o tom, že aj on mohol kedykoľvek odísť a aj odišiel. Teda diera v ohrade tu bola.

A predsa nám je niekedy ťažko, keď vidíme napríklad svoje deti, ktoré sme sa usilovali vychovať správnym spôsobom, ako nám utekajú, ako sa čoraz viac vzdávajú od Pána. Bojíme sa o ne a vo svojej nesprávnej láske by sme najradšej autoritatívne zakročili. Neslobodno. Nedá sa. Čo teda? Máme sa na to iba prizerať?

Riešenie tu je. Diery v plote musíme nechať, ale môžeme ich pripútať lanami lásky, vytvorením

vzťahov. Milovať ich tak ako dobrý pastier v dnešnom evanjeliu. Tak, aby cítili, že za nich dáme aj svoj vlastný život, že ich poznáme a na každom z nich nám záleží, aby videli, že aj my musíme bojovať so svojimi chybami. Tak, aby sme neboli ako nájomníci, ale ako dobrí pastieri, ktorí privádzajú iných k stretnutiu s Kristom. Potom im môžeme povedať: Tu je diera, ak chceš, môžeš ujsť. A ony nám odpovedia: A ku komu by sme išli...

MARIÁN BUBLINEC

„Ak poznáme Boha, ale nepoznáme svoju biedu, dôjdeme k pýche. Ak poznáme svoju biedu, ale nepoznáme Boha, dôjdeme k zúfalstvu. Ak poznáme Ježiša Krista, dôjdeme do pravého streda, lebo v ňom nájdeme aj Boha, aj svoju biedu.“

BLAISE PASCAL

Sväté omše v štvrtom Veľkonočnom týždni

9.V. Utorok

18.00 + Ambróz Fabiankovič a manž. Justína

10.V. Streda

18.00 + Jozef a Jozefína Polakovičovi a syn Karol

12.V. Piatok

18.00 Mária Pešková – jubileum (80 rokov)

13.V. Sobota

18.00 + Anton Ochaba a manž. Apolónia

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

14.V. 5. Veľkonočná nedeľa

8.00 za farníkov

9.15 + Jozef Radakovič, rodičia a brat Ivan

Nové telefonické spojenie na nášho kňaza

vdp. ThLic. Mária Orbána

0905 709175

Liturgický kalendár

8.V. pondelok sv. Viktor, mučeník

9.V. utorok sv. Pachomius, opát

10.V. streda sv. Ján z Avily, kňaz

11.V. štvrtok bl. Vasil Hopko, biskup, mučeník

12.V. piatok sv. Nerej a Achilej, mučeníci, sv. Pankrác, mučeník

13.V. sobota Panna Mária Fatimská, sv. Servác, biskup

Slovo na dnes

Náhoda je blbec a zákony pravdepodobnosti sú nevyspytateľné.

Vincent Vega (z internetu)

ŠIEL PÁN PO ULICI

O emotívne silný zážitok sa človek väčšinou potrebuje s niekým podeliť. To bol samozrejme dôvod, prečo autor výkriku „Náhoda je blbec a zákony pravdepodobnosti sú nevyspytateľné“ zrejme ešte za horúca sformuloval nasledujúce vety a vyvesil ich na internete. „Keby som bol ráno šiel trochu rýchlejšie, ktovie, ako to mohlo dopadnúť. Stalo sa to pred prechodom pre chodcov, na ktorý som mieril. Škodovka, zrejme s letnými pneumatikami a ktovie, do akej miery ojazdenými, šla po zabrzdení pár metrov ďalej, aj keď sa už kolesá nekrútili.“

Bez toho, že by som chcela znižovať vážnosť takejto situácie, musela som sa usmiať, pretože sa mi po rokoch vynorila z pamäti okrídlená veta: „Šiel pán po ulici a spadla naňho škridla (zo strechy).“ Kto študoval za totality na vysokej škole, musel okrem odborných predmetov absolvovať aj takzvané spoločenské vedy. V každom ročníku mal ten predmet iný názov, ale tie si už nepamätám, pretože sme tomu všetkému spolu hovorili „marxák“. A pretože skúšku z neho dostal každý, veľmi vážne sme to nebrali. Hmlisto si spomínam, že v jednom ročníku sa nám snažili vysvetliť pojmy „náhoda“ a „nutnosť“, čo je z filozofického hľadiska určite zaujímavé, ale náš odpor voči tomuto predmetu bol taký veľký, že sme ho úplne ignorovali. Po rokoch som s pobavením zisťovala, že mnohým absolventom z toho všetkého uviazla v hlave tá istá veta, čo mne: „Šiel pán po ulici a spadla naňho škridla.“ Na tomto prípade sa nám ateistické školstvo snažilo vysvetliť, ako to vlastne s náhodou je. Už to presne neviem, ale najskôr tá škridla na streche nebola dobre prichytená, údržba domu sa zanedbávala, a tak uvoľnenie škridly bolo nutnosťou. A že ten nešťastník šiel okolo, to asi mala byť tá náhoda; keď sa to spojilo, bolo z toho nešťastie.

Znova pripomínam, že sa nechcem hádať o definíciách so žiadnym filozofom; ak niekto chce veriť na náhody, ja mu to neberiem, len nech si pokojne verí. Len chcem obetiam oného jednotného školstva povedať, že existujú aj iné názory, a ponúknuť im možnosť výberu. Napríklad pokúsiť sa pozrieť na všetky tie náhody, nutnosti, príčiny aj následky pohľadom sv. Augustína: „Boh je taký dobrý, že v jeho rukách dokonca aj zlo pomáha vytvárať dobro.“ To ale väčšinou odhalíme až spätne.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Je nám Pán dobrým pastierom?

Otvorené dvere kňazských seminárov na Štvrtú veľkonočnú nedeľu pozývajú veriacich nazrieť do „dielni“, v ktorých Boh plní prísľub, daný nám prostredníctvom proroka Jeremiáša: „I dám vám pastierov podľa svojho srdca...“(Jer 3, 15). Okrem tých, ktorí sa tu pripravujú na svoje budúce kňazské povolanie, sa však pozornosť iste upiera aj na jedinečný model každej pastoračnej činnosti - na osobu Ježiša Krista, ktorý v Jánovom evanjeliu o sebe hovorí veľmi zreteľne: „ja som dobrý pastier. Dobrý pastier položí svoj život za ovce“ (Jn 10, 11). On je dobrým pastierom pre každého z nás. Časť svojej starostlivosti prejavuje cez tých, čo sa osobne odovzdávajú do jeho služby. Veríme tejto jeho starostlivosti a vieme ju prijať?

Často máme pocit, že momentálne podmienky doma, v rodine, v zamestnaní, vo farnosti nám zabráňujú rozvíjať svoj prirodzený i duchovný život tak, ako by sme si priali. Alebo nás trápi vedomie, že nám chýbajú potrebné vlastnosti, sily, čnosti a dary, aby sme mohli uskutočniť tie nádherné ideály kresťanského života.

A pritom by niekedy stačilo tak málo, aby všetko bolo iné a aby sme postupovali dopredu míľovými krokmi: iný pohľad, plný dôvery a nádeje, založený na istote, že nám nemôže nič chýbať. Často žijeme v ilúzii: myslíme si, že keby sa zmenilo naše okolie, všetko by išlo inak. Avšak nie vonkajšie okolnosti, ale naše srdce sa potrebuje zmeniť! Potrebuje sa opäť s bezvýhradnou dôverou oprieť o Boha, ktorý nielen vie, čo nám chýba, ale je aj dostatočne schopný postarať sa o nás.

Ktosi raz povedal, že „Boh nemá nič iné na práci, len tu byť s nami a pre nás. Má na starosti celý vesmír, no kvôli nám ho dokáže zanechať. Boh, tak ako nám to sprítomňuje jeho Syn, Ježiš Kristus je pastierom, ktorý nechce byť bohatý na počet ovečiek. Keby to tak bolo, uspokojil by sa s tými deväťdesiatimi deviatimi. On však chce - práve naopak -, aby ovečky boli bohaté na jeho lásku a starostlivosť. Bez jeho milujúcej prítomnosti sú odkázané na nezmyselné blúdenie. A to je dôvod, prečo mu záleží na každej jednej.“

Nech sme teda kdekoľvek a nech prežívame čokoľvek, pamätajme na to, že Boh je veľmi blízko nás, a chce sa nám darovať. Treba len prosebne vystrieť k nemu svoje prázdne ruky, ako dieťa, ktoré cíti závislosť od svojich rodičov a vie, že v nich má istotu uspokojenia svojich potrieb.

Ak teda ten, ktorý dokázal za nás položiť svoj život, povedal: „Ja som dobrý pastier“, potom zaiste vedel čo hovorí, a my tomu môžeme veriť.

DUŠAN BERTA

Májový impulz

V reťazovom venci mesiacov celého roka máme viac dôležitých dní, ktoré sú akoby výkričníkmi. Medzi ne patrí i máj. Keď sa hovorí o tomto mesiaci, naša to nielen básnikov. Mladá fantázia a srdce sa pritom obyčajne ponárajú do akejsi ružovej záplavy. Máj je úzko spätý s obrazom oduševneného pulzovania prírody. Pred očami sa stelú zelené záhony popretkávané pestrými vzorkami čarovných kvetov, s ohlasujúcim bzukotom včiel, dúhové farby kvetinových a ovocných záhrad. Človek má naozaj pocit bujného rastu i za najväčšej nočnej tichosti.

Nie div, že máj je symbol lásky. Nieje to náhoda, ale akási vnútorná spätosť - rozbeh, vzrast a rozkvet. Ako je požehnaný máj zárukou požehnanej úrody, tak i zárodkom duchovných hodnôt. Ovocie je výsledkom rozkvetu. V živote človeka máj znamená lásku. Cesty sú rozličné, ale len jeden smer je správny.

Cirkev zasvätila máj Panne Márii. Len pod krídlami jej čistej lásky človečenstvo bude spievať o májovom rozkvetu duší, ktorý je vždy svieži - aj keď telo už nevláda. Čo sa vymkne z jej náručia, to mrazy spália a búrky skmášu ešte pred rozvitím. „Ty, ktorá rozumieš môjmu snu, lebo si celkom čistá a krásna, vezmi moju ruku do svojej a ved' ma, aby som ťa denne chválila“..

Mária Glóriková

Akceptácia

Dar, darca, obdarovaný.

Prvý a druhý pojem býva podrobovaný častejšiemu posudzovaniu ako pojem tretí. Dary sú hodnotné, bezcenné, zmysluplné, nezmyselné, malé a veľké, pomimutélné i trvanlivé, hmotné a duchovné. Darcovia sa hodnotia podľa motívácií. Darujú z lásky, z vypočítavosti, z donútenia...?

Často zabúdame na hodnotenie príjemcov. Môžu byť veľkorysí, malicherní, urážliví aj nevšímaví...

V každom prípade závisí hodnota daru aj od prístupu toho, kto je obdarovaný.

Inými slovami...

*Rozdiel medzi ponúknutím lásky
a vnucovaním sa v láske
môže byť veľký aj nepatrný.
Záleží na veľkorysosti príjemcu.*

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

Bl. Enrico Rebuschini

10.máj

Šesť rokov trvalo Enricovi Rebuschinimu, kým prelomil otcov odpor, a mohol vstúpiť do seminára. Aj prostredníctvom znevýhodňujúcej choroby dokázal nájsť návod, ako slúžiť bližným.

Enrico Rebuschini (* 28. apríla 1860, Gravedona v Taliansku) pochádzal z päťdetnej dobre situovanej meštianskej rodiny. V škole vynikal dobrým prospechom,

no mal nepokojnú povahu a často podliehal smútku. V osemnástich rokoch cítil povolanie k zasvätenému životu, narazil však na odpor. Otec si pre neho predstavoval inú cestu a nezhody medzi nimi ešte viac vplývali na Enricovu trudnomyseľnosť. Snažil sa nájsť si iné miesto v živote, no nikde nenachádzal pokoj. Napokon otec uznal, že nemá cenu brániť mu v jeho túžbe a dovolil mu vstúpiť do seminára. Enrico mal už 24 rokov, no do štúdií sa pustil s veľkým elánom. Onedlho ho predstavení poslali na Gregoriánsku univerzitu v Ríme. Skvelý štart však prerušila náhla choroba. Enrico opäť upadol do hlbokkej depresie. Cítil sa neistý a stratil vieru vo svoje schopnosti. O tomto období neskôr napísal: „Boh pôsobil na moje zdravie, aby mi vliad dôvera vo svoju nekonečnú dobrotu a milosrdenstvo.“ Bolestnú skúsenosť obetoval Enrico Panne Márii. Ani v nasledujúcich rokoch sa mu nevyhýbali stavy stiesnenosti a smútku, no nemali už taký ťažký priebeh. Duševné krízy sa pre neho stali cestou k väčšej citlivosti na potreby bližných, najmä chorých. Keď znovu nadobudol psychickú rovnováhu, začal navštevovať biednych a poskytoval im morálnu a duchovnú pomoc. V tom čase ho duchovný otec nasmeroval na kamilianov. Keď sa jedného dňa modlil pred obrazom sv. Kamila vo farskom Kostole sv. Eusébia v Come, zdalo sa mu, že Kristus zobrazený na plátne sa naňho obrátil so slovami: „Pokračuj! Toto dielo už nie je tvoje, ale moje.“ Enrico tento duchovný zážitok po 27 rokoch uchovával v tajnosti, no okamžite sa rozhodol vstúpiť do noviciátu kamilianov vo Verone. Dňa 14. apríla 1889 bol vysvätený za kňaza a roku 1891 na sviatok Nepoškvrnenej Panny Márie zložil rehoľné sľuby. Desať rokov slúžil chorým, bol noviciamajstrom a duchovným správcom vo vojenskej aj civilnej nemocnici. Ako 39-ročný prišiel do Cremony a ostal tam až do svojej smrti. Jedenásť rokov stál na čele miestnej komunity. Medzi veriacimi bol pre tichú, no účinnú dobročinnosť nazývaný „svätým pomocníkom“. V apríli 1938 slúžil pri ťažko chorom pacientovi a domov sa vrátil s chrípkou. Choroba, ktorej nevenoval veľkú pozornosť, prerástla do komplikovaného zápalu pľúc. Dňa 10. mája odovzdal dušu Bohu. Roku 1949 sa na jeho príhovor vyliečil milánsky krajčír Giuseppe Losi. V novembri bol hospitalizovaný pre opuch nôh a srdcovú poruchu. Jeho klinický obraz sa prudko zhoršoval a pacient sa ocitol v ohrození života. Keď lekári bezradne očakávali rýchly koniec, brat chorého, kamilán Aurelio Losi, ktorý v nemocnici slúžil ako ošetrovateľ, si spomenul na Božieho služobníka Enrica Rebuschiniho a vložil umierajúcemu do vrečka na pyžame relikviu. Neubehlo ani desať minút a pacient sa prebral, posadil na posteli a odložil kyslíkový prístroj. Vyliečenie bolo trvalé a dokonalé. Enrico Rebuschini bol vyhlásený za blahoslaveného 4. mája 1997.

Spracovala Katarína Žáková

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku